YHTEISÖJEN TUOMIOISTUIMEN MÄÄRÄYS (toinen jaosto)

5 päivänä helmikuuta 1997 *

Asiassa C-51/95 P,

Unifruit Hellas EPE, Kreikan oikeuden mukaan perustettu yhtiö, kotipaikka Ateena, edustajanaan asianajaja Ilias Soufleros, Ateena, prosessiosoite Luxemburgissa asianajotoimisto Aloyse May, 31 Grand-Rue,

valittajana,

jossa valittaja vaatii muutoksenhaussaan Euroopan yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen (kolmas jaosto) asiassa T-489/93, Unifruit Hellas vastaan komissio, 15.12.1994 antaman tuomion kumoamista,

vastapuolena:

Euroopan yhteisöjen komissio, asiamiehinään oikeudellinen neuvonantaja Xenofon Yataganas ja oikeudellisen yksikön virkamies Theofanis Christoforou, prosessiosoite Luxemburgissa c/o oikeudellisen yksikön virkamies Carlos Gómez de la Cruz, Centre Wagner, Kirchberg,

* Oikeudenkäyntikieli: kreikka.

YHTEISÖJEN TUOMIOISTUIN (toinen jaosto),

toimien kokoonpanossa: jaoston puheenjohtaja G. F. Mancini sekä tuomarit G. Hirsch (esittelevä tuomari) ja R. Schintgen,

julkisasiamies: A. La Pergola,
kirjaaja: R. Grass,

kuultuaan julkisasiamiestä,

on antanut seuraavan

määräyksen

1 Unifruit Hellas on tehnyt 25.2.1995 valituksen Euroopan yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen (kolmas jaosto) asiassa T-489/93, Unifruit Hellas vastaan komissio, 15.12.1994 antamasta tuomiosta (Kok. 1994, s. II-1201, jäljempänä valituksen kohteena oleva tuomio), siltä osin kuin tässä tuomiossa hylättiin perusteettomana ETY:n perustamissopimuksen 215 artiklan toisen kohdan nojalla nostettu vahingonkorvauskanne, jossa vaadittiin korvaamaan Chilestä peräisin olevien omenoiden tasoitusmaksusta 7 päivänä huhtikuuta 1993 annetun komission asetuksen (ETY) N:o 846/93 (EYVL L 88, s. 30) sekä tätä asetusta muuttavien, 19 päivänä huhtikuuta 1993 annetun asetuksen (ETY) N:o 915/93 (EYVL L 94, s. 26), 7 päivänä kesäkuuta 1993 annetun asetuksen (ETY) N:o 1396/93 (EYVL L 137, s. 9) ja 15 päivänä kesäkuuta 1993 annetun asetuksen (ETY) N:o 1467/93 (EYVL L 144, s. 11) väitetystä yhteisön oikeuden vastaisuudesta aiheutunut vahinko, siltä osin kuin kyseisissä asetuksissa säädetään tasoitusmaksusta.

2 Riitaa koskevien oikeussääntöjen ja kanteen perustana olevien tosiseikkojen osalta valituksen kohteena olevassa tuomiossa todetaan seuraavasti:

"1. Riita koskee hedelmä- ja vihannesalan yhteisestä markkinajärjestelystä 18 päivänä toukokuuta 1972 annetusta asetuksesta (ETY) N:o 1035/72 (EYVL L 118, s. 1, sellaisena kuin se on useaan kertaan muutettuna, jäljempänä asetus N:o 1035/72) johtuvia oikeussääntöjä ja erityisesti tässä asetuksessa säädettyjä suojakeinoja kolmansien maiden kanssa käytävässä kaupassa eli tasoitusmaksua ja suojatoimenpiteitä.

2. Tasoitusmaksulla on tarkoitus turvata hedelmille ja vihanneksille tietty hintataso yhteisön markkinoilla. Tässä tarkoituksessa asetuksen (ETY) N:o 1035/72 23 artiklassa säädetään, että yhteisössä voimassa olevat viitehinnat vahvistetaan vuosittain kullekin hedelmä- ja vihannesalan yhteiseen markkinajärjestelyyn kuuluvalle tuotteelle, 'jotta vältetään kolmansista maista lähtöisin olevien poikkeuksellisin hinnoin tehtävien tarjousten aiheuttamat häiriöt'. Saman asetuksen 25 artiklan 1 kohdassa säädetään seuraavasti: 'Jos kolmansista maista tuodun tuotteen tulohinta pysyy kahden peräkkäisen markkinapäivän ajan vähintään 0,6 ecua alemmalla tasolla kuin viitehinta, kyseiselle lähtömaalle määrätään muuten kuin poikkeustapauksissa tasoitusmaksu. Tämä maksu on yhtä suuri kuin viitehinnan ja kyseisen lähtömaan kahden viimeisen käytettävissä olevan tulohinnan aritmeettisen keskiarvon, jäljempänä 'keskitulohinta', välinen erotus. Tämä keskitulohinta lasketaan siis kunakin markkinapäivänä kullekin lähtömaalle erikseen, kunnes tätä lähtömaata koskeva maksu kumotaan'. Saman asetuksen 24 artiklan 3 kohdan mukaan edellä mainitussa artiklassa tarkoitettu tulohinta on samansuuruinen kuin kolmansista maista tuotujen tuotteiden markkinahinta, joka on laskettu niiden alimpien hintojen keskiarvon perusteella, jotka on todettu vähintään 30 prosentilla kyseisestä lähtömaasta tuoduilla tuotteilla, joita pidetään kaupan kaikilla edustavilla markkinoilla.

3. Kaikille jäsenvaltioille samansuuruinen tasoitusmaksu lisätään voimassa oleviin tulleihin (asetuksen N:o 1035/72 25 artiklan 3 kohta). Käyttöön otettua maksua ei muuteta 'niin kauan kuin sen hinnan laskemisen perusteena olevien seikkojen

vaihtelu ei muuta sen tosiasiallisesta soveltamisesta lähtien kolmen peräkkäisen markkinapäivän ajan sen suuruutta enemmän kuin 1,2 ecua', ja se poistetaan, jos kahden peräkkäisen markkinapäivän ajan tulohinta saavuttaa vähintään viitehinnan tason (asetuksen N:o 1035/72 26 artiklan 1 kohta).

4. Asetuksen N:o 1035/72 29 artiklan 1 kohdan ensimmäisessä luetelmakohdassa säädetään, että 'jos tuonnin tai viennin vaikutuksesta yhden tai useamman — — tuotteen markkinat yhteisössä häiriintyvät tai uhkaavat häiriintyä vakavasti siten, että perustamissopimuksen 39 artiklan tavoitteiden saavuttaminen vaarantuu, kolmansien maiden kanssa käytävässä kaupassa voidaan soveltaa aiheellisia toimenpiteitä — —'. Asetuksen 29 artiklan 1 kohdan toisessa alakohdassa säädetään, että jäsenvaltiot voivat toteuttaa suojatoimenpiteitä — muun muassa omenoiden osalta — siinä tapauksessa, että 'vetäytymis- tai ostotoimenpiteet — — koskevat huomattavia määriä'. Hedelmä- ja vihannesalan suojatoimenpiteiden soveltamisedellytyksistä 19 päivänä joulukuuta 1972 annetun asetuksen (ETY) N:o 2707/72 (EYVL L 291, s. 3, jäljempänä asetus N:o 2707/72) 3 artiklan 1 kohdassa säädetään, että suojatoimenpiteisiin voi kuulua tuonnin tai viennin keskeyttäminen taikka vientimaksun kantaminen. Asetuksen N:o 1035/72 29 artiklan 1 kohdan toisessa alakohdassa tarkoitetussa tapauksessa toimenpiteisiin voi kuulua 'tuonnin keskeyttäminen tai sellaisen lisämaksun kantaminen, jonka suuruus on 50 prosenttia — — perushinnan [ja vetäytymishinnalle säädetyn katon] välisestä erotuksesta; tämä lisämaksu lisätään tulleihin ja tarvittaessa asetuksen (ETY) N:o 1035/72 mukaisesti mahdollisesti käyttöön otettaviin tasoitusmaksuihin'.

5. Asetuksen N:o 2707/72 3 artiklan 3 kohdassa säädetään, että suojatoimenpiteissä 'otetaan huomioon yhteisöön matkalla olevien tuotteiden erityistilanne. Ne voivat koskea ainoastaan tuotteita, jotka ovat lähtöisin kolmansista maista tai matkalla kolmansiin maihin. Ne voidaan rajoittaa koskemaan tiettyjä lähtömaita, alkuperää, määräpaikkoja, laatua ja tiettyjä kokoja tai lajikeryhmiä'.

6. Komissio antoi 19.2.1993 kolmansista maista peräisin olevien omenoiden tuontia koskevista erityisistä valvontatoimenpiteistä asetuksen (ETY) N:o 384/93 (EYVL L 43, s. 33, jäljempänä asetus N:o 384/93). Tämä asetus perustuu asetuksen N:o 1035/72 29 artiklaan. Asetuksen N:o 384/93 1 artiklan nojalla kaiken omenoiden ennen 1.9.1993 tapahtuneen yhteisössä vapaaseen liikkeeseen luovuttamisen edellytyksenä on tuontitodistuksen esittäminen. Saman asetuksen 2 artiklan 1 kohdassa säädetään, että tuontitodistuksen antamisen edellytyksenä on 1,5 ecun suuruisen vakuuden antaminen 100 kilogramman nettopainoa kohti ja että vakuus menetetään kokonaan tai osittain, jos todistuksessa ilmoitettujen määrien vapaaseen liikkeeseen luovuttaminen ei toteudu tai toteutuu ainoastaan osittain todistuksen voimassaoloaikana.

7. Komissio antoi 7.4.1993 Chilestä peräisin olevien omenoiden tuontia koskevasta tasoitusmaksusta asetuksen (ETY) N:o 846/93 (EYVL L 88, s. 30, jäljempänä asetus N:o 846/93). Asetuksessa viitataan nimenomaisesti asetuksen N:o 1035/72 25 artiklan 1 kohtaan, ja siinä vahvistetaan maksun suuruudeksi 1,84 ecua 100 kilogramman nettopainoa kohti. Asetus N:o 846/93 tuli voimaan 9.4.1993.

8. Tasoitusmaksua muutettiin 19 päivänpä huhtikuuta 993 annetulla komission asetuksella (ETY) N:o 915/93 (EYVL L 94, s. 26, jäljempänä asetus N:o 915/93), 7 päivänä kesäkuuta 1993 annetulla komission asetuksella (ETY) N:o 1396/93 (EYVL L 137, s. 9, jäljempänä asetus N:o 1396/93) ja 15 päivänä kesäkuuta 1993 annetulla komission asetuksella (ETY) N:o 1467/93 (EYVL L 144, s. 11, jäljempänä asetus N:o 1467/93), joilla muutettiin Chilestä peräisin olevien omenoiden tuontia koskevasta tasoitusmaksusta annettua asetusta N:o 846/93.

Riidan perustana olevat tosiseikat

9. Kantajan pääasiallisena toimialana on hedelmien ja vihannesten maahantuonti ja maastavienti. Vuoden 1993 alussa kantaja osti kahdelta Chilessä toimivalta yhtiöltä noin 2 miljoonaa kiloa omenoita.

10. Omenat lastattiin Valparaison (Chile) satamassa kahteen laivaan, joilla ne piti kuljettaa Kreikkaan. Kantajan mukaan ensimmäinen laiva lähti Chilestä 25.3.1993 ja saapui Kreikkaan 18.4.1993; toinen laiva lähti Chilestä 13.4.1993 ja saapui Kreikkaan 6.5.1993.

11. Kantaja toteaa, että se pyysi Kreikan interventioelimeltä tuontitodistuksia jo 18.3.1993. Kantajan maahantuomille omenille määrättiin tasoitusmaksu, josta säädetään 7.4.1993 annetussa asetuksessa N:o 846/93, sellaisena kuin se on muutettuna asetuksilla N:o 915/93, N:o 1396/93 ja N:o 1467/93."

3 Näiden seikkojen perusteella valittaja nosti ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa 30.6.1993 kumoamiskanteen asetuksista (ETY) N:o 846/93, N:o 915/93, N:o 1396/93 ja N:o 1467/93 (jäljempänä riidanalaiset asetukset); valittaja nosti lisäksi perustamissopimuksen 215 artiklan toisen kohdan nojalla vahingonkorvauskanteen riidanalaisten asetusten väitetystä yhteisön oikeuden vastaisuudesta aiheutuneen vahingon korvaamiseksi.

Valituksen kohteena oleva tuomio

4 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin jätti kanteen tutkimatta siltä osin kuin siinä vaadittiin niiden riidanalaisten asetusten kumoamista, joissa säädetään Chilestä peräisin olevien omenoiden tuontia koskevasta tasoitusmaksusta. Valittaja ei ole riitauttanut ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen tuomiota tältä osin.

5 Valittaja vetosi kumoamiskanteensa tueksi kuuteen perusteeseen, jotka ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin tutki arvioidessaan sitä, oliko vahingonkorvauskanne perusteltu.

6 Valituksen kohteena olevan tuomion 34 kohdasta käy ilmi, että valittaja vetosi asetuksen N:o 1035/72 25 artiklan 1 kohdan rikkomiseen, harkintavallan väärinkäyttöön, riidanalaisten asetusten puutteellisiin perusteluihin, suhteellisuusperiaatteen ja yhdenvertaisen kohtelun periaatteen loukkaamiseen ja luottamuksensuojan periaatteen loukkaamiseen.

7 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin hylkäsi vahingonkorvauskanteen perusteettomana. Se perusti tuomionsa vakiintuneeseen oikeuskäytäntöön, jonka mukaan yhteisö voi olla vastuussa sellaisesta lainsäädäntötoimesta, joka edellyttää, kuten esillä olevassa asiassa, talouspoliittisia valintoja, ainoastaan, jos kyseessä on riittävän ilmeinen ylemmäntasoisen, yksityisiä suojaavan oikeussäännön rikkominen. Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin totesi esillä olevassa asiassa, ettei mitään oikeussääntöä ollut rikottu.

Valitus

8 Valittaja vaatii valituksessaan, että yhteisöjen tuomioistuin ensinnäkin kumoaa valituksen kohteena olevan tuomion siltä osin kuin siinä hylätään vahingonkorvauskanne, ja toiseksi toteaa, että valittajalla on perustamissopimuksen 178 ja 215 artiklan nojalla oikeus 107 560 989 Kreikan drakman suuruiseen vahingonkorvaukseen sopimusperusteisella korolla ja laillisella korolla korotettuna kanteen nostamisesta lukien, ja lisäksi velvoittaa komission korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

9 Valittaja riitauttaa valituksensa tueksi ensinnäkin ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen perustelut, joiden nojalla se on hylännyt valittajan komissiota vastaan esittämän väitteen, jonka mukaan komissio on loukannut luottamuksensuojan periaatetta määrätessään tasoitusmaksusta. Valittaja väittää sen jälkeen, ettei ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin ole riittävästi perustellut sitä, että se on hylännyt suhteellisuusperiaatteen ja yhdenvertaisen kohtelun periaatteen loukkaamista sekä harkintavallan väärinkäyttöä koskevat perusteet. Valittaja viittaa väitteidensä tueksi niihin huomioihin, joita se on esittänyt luottamuksensuojan periaatteen loukkaamista koskevan perusteen yhteydessä.

10 Vastapuoli väittää puolestaan, että valitus on perusteeton.

11 Yhteisöjen tuomioistuin voi työjärjestyksen 119 artiklan nojalla, jos valituksen tutkittavaksi ottamisen edellytykset selvästi puuttuvat tai jos valitus on selvästi perusteeton, milloin tahansa hylätä valituksen kokonaan tai osittain perustellulla määräyksellä suullista käsittelyä aloittamatta.

Ensimmäinen peruste, joka koskee sitä, että luottamuksensuojan periaatetta on loukattu

12 Ensimmäinen peruste, joka koskee sitä, että luottamuksensuojan periaatetta on rikottu, jakautuu neljään osaan. Ensimmäistä ja kolmatta osaa on tutkittava yhdessä.

Ensimmäinen ja kolmas osa

13 Ensimmäisen perusteen ensimmäisessä osassa valittaja väittää, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on tulkinnut ilmeisen virheellisellä tavalla asetuksen N:o 1035/72 25 artiklan 1 kohdassa käytettyä ilmaisua "poikkeustapauksissa". Valittaja väittää, että tämän säännöksen mukaan komissio ei voi määrätä tasoitusmaksua tapauksissa, joissa — kuten esillä olevassa asiassa — se edellyttää, että maahantuojien on hankittava tuontitodistus vakuuden antamista vastaan, ja että vakuutta ei palauteta, jos tuontia ei toteuteta. Valittajan mukaan olisi pyrittävä välttämään sellaista paradoksaalista ja ristiriitaista tilannetta, jossa maahantuoja menettäisi vakuuden, jos tuontia ei toteutettaisi, ja toisaalta, jos tuonti toteutettaisiin, tämän olisi maksettava tasoitusmaksu. Valittaja toteaa, että tästä syystä ilmaisua "poikkeustapauksissa" on tulkittava siten, että sen katsotaan tarkoittavan myös esillä olevan asian kaltaista tapausta.

14 Ensimmäisen perusteen kolmas osa koskee ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen valituksen kohteena olevan tuomion 63 kohtaan sisältyviä perusteluja, joissa todetaan olevan asianmukaista, että tuontiin liittyy sekä vakuuden asettamisen jälkeen saadun tuontitodistuksen esittämistä koskeva velvollisuus että tasoitusmaksusta määrääminen. Valittajan mukaan ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen perustelut ovat ilmeisen virheelliset ja lainvastaiset; näiden kahden toimenpiteen soveltaminen samanaikaisesti ei ole sallittua nimenomaan siitä syystä, että sillä asetetaan maahantuoja järjenvastaiseen tilanteeseen. Yksikään valistunut yrittäjä ei ole voinut kohtuudella odottaa samanaikaisesti sovellettavia toimenpiteitä, jotka johtaisivat näin vastakkaisiin tuloksiin maahantuojan vahingoksi.

15 Koska ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin ei ole tehnyt mitään oikeudellista virhettä, ensimmäisen perusteen ensimmäinen ja kolmas osa on hylättävä.

16 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on perustellusti todennut valituksen kohteena olevan tuomion 54 kohdassa, ettei asetuksen N:o 1035/72 25 artiklan 1 kohdassa tarkoitettu ilmaisu "poikkeustapauksissa" sovellu valittajaa koskevaan tilanteeseen. Tätä säännöstä, joka on poikkeus tasoitusmaksun vahvistamista koskevasta pääsäännöstä, on tulkittava suppeasti. Tästä syystä ilmaisulla tarkoitetaan vain sellaisia tapauksia, joissa siitä huolimatta, että kaikki edellytykset maksun määräämiselle täyttyvät, maksua ei kuitenkaan tarvitse määrätä poikkeuksellisen alhaisin hinnoin tehtävien tarjousten vähäisen määrän vuoksi.

17 Vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan (ks. erityisesti yhdistetyt asiat C-90/90 ja C-91/90, Neu ym., tuomio 10.7.1991, Kok. 1991, s. I-3617, 12 kohta) yhteisön johdetun oikeuden säännöstä tulkittaessa sitä on tulkittava mahdollisuuksien mukaan yhdenmukaisesti perustamissopimuksen määräysten ja yhteisön oikeuden yleisten periaatteiden kanssa.

18 Asetuksen N:o 1035/72 25 artiklan 1 kohdan sellaisesta tulkinnasta, joka on kaikkein lähimpänä tämän asetuksen tavoitetta sekä yhteisön oikeuden yleisiä periaatteita, ei kuitenkaan seuraa, että ilmaisua "poikkeustapauksissa" tulkitaan kantajan esittämällä tavalla.

19 Lisäksi ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on perustellusti todennut valituksen kohteena olevan tuomion 63 kohdassa, että omenoiden tuontia koskevien erityisten valvontatoimenpiteiden käyttöön ottaminen asetuksella N:o 384/93 ei estä komissiota määräämästä tämän jälkeen asetuksen N:o 1035/72 25 artiklan 1 kohdassa tarkoitetusta tasoitusmaksusta.

20 Tämän osalta on muistutettava, että edellyttämällä tuontitodistusten hankkimista ja sellaisen vakuuden antamista, joka menetetään, jos tuontia ei toteuteta, siten kuin siitä säädetään asetuksen N:o 384/93 2 artiklassa, pyritään siihen, että komissio voi määrätä mahdollisimman tehokkaalla tavalla interventioista omenamarkkinoilla (ks. asia 25/70, Köster ja Berodt, tuomio 17.12.1970, Kok. 1970, s. 1161, 23—28 kohta). Tällainen toimenpide on siis luonteeltaan suojatoimenpiteitä valmisteleva toimi.

21 Kuten ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on perustellusti todennut valituksen kohteena olevan tuomion 61 kohdassa, sitä vastoin suoraan asetuksen N:o 1035/72 25 artiklan 1 kohtaan perustuvan tasoitusmaksun tavoitteena on suojella hintataso yhteisön markkinoilla siten, että sillä asetetaan yleisesti tulohinta viitehinnan tasolle. Tasoitusmaksun määräämisen tavoitteena on siis välttää sellaiset häiriöt yhteisön markkinoilla, jotka johtuisivat kolmansista maista lähtöisin olevien tavaroiden myynnistä poikkeuksellisen alhaisin hinnoin.

22 Tämän vuoksi asetuksella N:o 384/93 toteutetuilla valvontatoimenpiteillä ja riidanalaisilla asetuksilla käyttöön otetulla tasoitusmaksulla on siis eri tavoite, näiden tavoitteiden olematta kuitenkaan ristiriidassa keskenään. Toisaalta se, että vakuus menetetään, jos tuontia ei toteuteta, on välttämätöntä markkinoiden tehokkaaksi valvomiseksi (ks. em. asia Köster ja Berodt, tuomion 25 kohta). Toisaalta vaikka tällainen valvontatoimenpide toteutetaan, on tarpeellista välttää häiriöitä, joita aiheutuu siitä, että kolmansista maista tuotuja tavaroita tarjotaan poikkeuksellisen alhaisiin hintoihin, joten tätä tarkoitusta varten on käyttöön otettu tasoitusmaksu ennen asetuksen N:o 1035/72 29 artiklassa, luettuna yhdessä asetuksen N:o 2707/72 3 artiklan kanssa, säädetyistä pakottavammista toimenpiteistä päättämistä.

23 Tästä syystä, toisin kuin valittaja väittää, valvontatoimenpiteiden ja tasoitusmaksun samanaikainen soveltaminen vastaa yleisen edun mukaisia tavoitteita. Näiden tavoitteiden vuoksi tällaisella samanaikaisella soveltamisella ei ole kohtuuttomia tai kestämättömiä vaikutuksia toimijaan. Vaikka toimijalle olisi myönnetty tuontitodistus, tämän on otettava huomioon mahdollisuus, että tuotteille määrätään asetuksen N:o 1035/72 25 artiklan 1 kohdan nojalla tasoitusmaksu.

Toinen osa

24 Valittaja väittää ensimmäisen perusteensa toisessa osassa, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen olisi pitänyt todeta, että asetuksen N:o 2707/72 3 artiklan 3 kohtaa sovelletaan analogisesti tasoitusmaksuun siten, että tasoitusmaksu ei koske yhteisöön tulossa olevia tavaroita.

25 Tämän osalta valittaja väittää, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen olisi pitänyt verrata tasoitusmaksun ja suojatoimenpiteen eli asetuksen N:o 2707/72 3 artiklan 1 kohdan toisessa luetelmakohdassa säädetyn lisämaksun kantamisen tehtävää toisiinsa. Näillä kahdella toimenpiteellä toteutetut tehtävät ovat valittajan mukaan täysin samat; lisämaksun kantamisen tai tasoitusmaksun tavoitteena ei ole estää muualta kuin yhteisöstä peräisin olevien tavaroiden myyntiä yhteisön markkinoilla, mihin valituksen kohteena oleva tuomio johtaisi, vaan ainoastaan suojella hintatasoa näillä markkinoilla. Lisäksi vaikka tasoitusmaksun suuruutta on useaan kertaan korotettu, sen tarkoituksena on tosiasiassa estää maahantuojia myymästä tuotteitaan yhteisössä, ja se on hyvin samanlainen kuin suojatoimenpiteet eli lisämaksun kantaminen tai tuonnin keskeyttäminen.

26 Myös ensimmäisen perusteen toinen osa on hylättävä.

27 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on valituksen kohteena olevan tuomion 56—62 kohdassa nimenomaisesti todennut, ettei tasoitusmaksua voida rinnastaa suojatoimenpiteeseen. Tämän osalta on todettava, että suojatoimenpiteiden, toisin kuin tasoitusmaksun, pääasiallisena tarkoituksena on tuonnin keskeyttäminen. Tästä syystä asetuksen N:o 2707/72 3 artiklan 3 kohdan perusteella taloudelliset toimijat voivat vedota perusteltuun luottamukseen, joka perustuu siihen, ettei yhteisöön tulossa olevia tavaroita estetä saapumasta yhteisön alueelle, jollei pakottavasta yleisestä edusta toisin johdu (ks. asia C-152/88, Sofrimport v. komissio, tuomio 26.6.1990, Kok. 1990, s. I-2477, 16 kohta). Tämä säännös ei kuitenkaan velvoita komissiota vapauttamaan joka tapauksessa maksuvelvollisuudesta yhteisöön tulossa olevia tavaroita tapauksissa, joissa se määrää lisämaksun kantamisesta. Toisin kuin valittaja väittää, kyseistä säännöstä ei sitä suuremmalla syyllä voida tulkita siten, että komissiolla olisi sen perusteella velvollisuus vapauttaa kauttakuljetettavat tavarat tasoitusmaksusta, koska kyseessä on toimi, joka vaikuttaa taloudelliseen toimijaan vähemmän rajoittavasti kuin lisämaksun kantaminen. Kauttakuljetettavien tavaroiden vapauttaminen lisämaksun kantamisesta poistaisi viitehintajärjestelmältä kuitenkin kaiken tehokkuuden.

Neljäs osa

28 Valittaja väittää ensimmäisen perusteen neljännessä osassa, että valituksen kohteena oleva tuomio on kumottava sillä perusteella, että siinä ei ole otettu huomioon, että Euroopan talousyhteisön ja Chilen tasavallan välillä 20.12.1990 tehdyn yhteistyötä koskevan puitesopimuksen (EYVL 1991 L 79, s. 2, jäljempänä sopimus) ansiosta valittaja oli voinut perustellusti luottaa siihen, ettei mitään tasoitusmaksuja perittäisi suojatoimenpiteiden määräämisen jälkeen eikä varsinkaan yhteisöön tulossa olevista tavaroista.

29 Myös ensimmäisen perusteen tämä osa on hylättävä.

30 Tämän osalta riittää, kun muistutetaan, ettei valittaja voinut sopimuksen perusteella saada perusteltua luottamusta, koska sopimuksen tarkoituksena ei ollut muuttaa asetuksen N:o 1035/72 tasoitusmaksua koskevia säännöksiä, kuten ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on todennut valituksen kohteena olevan tuomion 66 kohdassa.

Toinen peruste, joka koskee suhteellisuusperiaatteen ja yhdenvertaisen kohtelun periaatteen loukkaamista sekä harkintavallan väärinkäyttöä

31 Toisessa valitusperusteessaan valittaja väittää, ettei ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin ole perustellut riittävästi sitä, että se on hylännyt valittajan väitteet suhteellisuusperiaatteen ja yhdenvertaisen kohtelun periaatteen loukkaamisesta ja harkintavallan väärinkäytöstä.

32 Tämän osalta valittaja viittaa ainoastaan ensimmäisen valitusperusteen yhteydessä esittämiinsä perusteisiin.

33 On muistutettava, että perussäännön 51 artiklasta ja työjärjestyksen 112 artiklan 1 kohdan c alakohdasta seuraa yhdessä, että valituksessa on mainittava täsmällisesti ne tuomioon liittyvät seikat, joiden kumoamista vaaditaan samoin kuin ne oikeudelliset väitteet, joihin vaatimus erityisellä tavalla perustuu (ks. mm. asia C-173/95 P, Hogan v. yhteisöjen tuomioistuin, tuomio 14.12.1995, Kok. 1995, s. I-4905, 20 kohta). Koska valittaja on ainoastaan viitannut muussa asiayhteydessä esittämiinsä väitteisiin, tämä toinen peruste on hylättävä sillä perusteella, ettei sitä ole riittävästi yksilöity ja koska sen tutkittavaksi ottamisen edellytykset tämän vuoksi puuttuvat selvästi.

34 Edellä esitetystä seuraa, että valittajan valituksensa tueksi esittämien perusteiden tutkittavaksi ottamisen edellytykset puuttuvat selvästi tai ovat selvästi perusteettomia. Tämän vuoksi valitus on työjärjestyksen 119 artiklan nojalla hylättävä.

Oikeudenkäyntikulut

35 Yhteisöjen tuomioistuimen työjärjestyksen 69 artiklan 2 kohdan mukaan asianosainen, joka häviää asian, velvoitetaan korvaamaan oikeudenkäyntikulut, jos vastapuoli on sitä vaatinut. Koska valittaja on hävinnyt asian, se on velvoitettava korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

Näillä perusteilla

YHTEISÖJEN TUOMIOISTUIN (toinen jaosto)

on määrännyt seuraavaa:

1) Valitus hylätään.

2) Valittaja velvoitetaan korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

Annettiin Luxemburgissa 5 päivänä helmikuuta 1997.

R. Grass

kirjaaja

G. F. Mancini

toisen jaoston puheenjohtaja